

CO JE SLÁVA?

JIŘÍ PODSEDNÍK

(Praha, únor 2008)

Hospodine, prosím Tě, abys požehnal svému lidu. Abychom dnes neodešli hladoví, abychom mohli odejít naplněni Tvým slovem a aby oči naší mysli mohly odejít plné Tebe. Aby mohly uvidět Tvoji nádhernou tvář. Abychom se mohli nasytit tím obrazem. Bože, uvědomuji si, jak je nemožné pro člověka přinést ten obraz. Protože jsi to Ty, kdo otvírá svým Duchem mysl člověka, aby pochopil. Pro člověka není možné, aby svým rozumováním dospěl k tomu obrazu, Pane, a byl vysvobozen. Není možné, aby to dokázal svým snažením, ale skrz Tvoje zjevení, Bože. A tak nám dej, prosím, své zjevení v tuto chvíli. Vzdávám Ti veškerou slávu a veškerou čest na tomto místě. Modlím se za to, aby se Tvoje sláva zjevila a abychom si ji zapamatovali. Aby změnila naši mysl a naše srdce. Amen.

Mám pocit, že už od začátku shromáždění nás Bůh vede k tomu, abychom upřeli svůj zrak někam jinam než na sebe samé. Než na svoje vlastní problémy, než do sebe. Protože v nás není spasení. To všichni víme. Někdy má člověk problém s tím, že hledá spasení, ale hledá ho špatně. Jako by se ďáblu podařilo zhypnotizovat nás našimi vlastními hříchy, našimi nepravostmi, a člověk se zahledí do sebe. Volá sice k Bohu, ale dívá se přitom na sebe. A někdy člověk musí překonat bolest, kterou cítí nad hříchem, který v něm je, jakoby silou se vzepřít. Opravdu se natáhnout k Bohu a otevřít Mu svoje srdce. Přímo silou, nebo spíš násilím. Protože nám nezbývá nic jiného. Vy, kteří máte děti, to určitě znáte mnohem lépe než kdokoli jiný. Někdy vám není dobře, a přesto děti musíte nakrmit. A tak vám nezbude nic jiného, než se přemoct. Přes svou neschopnost, přesto, že se vám zdá, že v sobě nemáte žádný život, že v sobě nemáte nic, co byste jim dali. Musíte se přemoct, protože tam není nikdo jiný, kdo by je nasytil. Uvnitř se musíte podívat k Bohu a říct: „Bože, udělej zázrak, já udělám, co můžu.“ A to je možná moment, na který Bůh čeká. Abychom se někde přemohli, učinili trochu násilí sami na sobě, a překonali bolest z hříchu, který v sobě máme. Někdy hřích trápí naše svědomí, a to nám brání otevřít se Bohu. Ale musíme to překonat,

otevřít se Bohu, protože spasení není v nás, ale v Bohu. A to je v podstatě to, o čem je sláva.

Když tady mluvil o slávě bratr Kamil, začaly se mi vynořovat různé věci, které Bůh mluvil o slávě ke mně, začal jsem si vypisovat verše, které o tom mluví. Rád bych se s vámi o ty verše podělil. Především bych chtěl dojít k tomu, co vůbec sláva je. Co je to Boží sláva? Takto se to napíše řecky – δοξα, čte se to *doksa*. Někdy se říká doksologie, věda o slávě, nauka o slávě. Když se podíváte do slovníku, co slovo *sláva* znamená, nenajdete tam nic nového, ale to, co známe. Někdo je slavný, někdo není slavný. Někdo se oslavil, někdo se neoslavil. Ale je tam jeden význam, na který bych se chtěl zaměřit, o který nám jde. O správný význam slova sláva, který vypovídá o něčem, co nám Ježíš daroval jako dědictví.

Ten význam je obsažený v hebrejském slovu, v hebrejském ekvivalentu tohoto slova, a znamená doslova *tíha*. Taková zvláštní představa, že by tíha mohlo být něco dobrého, ale když si vzpomenete, tak Staročeši kdysi říkali, že ten který člověk byl obtěžkán požehnáním. A to je přesně význam slova sláva. Sláva znamená, že člověk nebo věc je obtěžkána něčím dobrým. Nějakým požehnáním. A v tomto významu o slávě mluví i celý Nový zákon.

Nejdřív vám přečtu jeden verš, abych ukázal, že si nevymýšlím, že skutečně slovo sláva v hebrejštině znamená tíha. Apoštol Pavel byl Žid. Všechny věci, které jsou v Novém zákoně, jsou jenom vyústěním, nebo rozvinutím toho, co je ve Starém zákoně. Druhá Korintským 4:17: „*Nebo toto nynější lehoučké ssoužení naše převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí.*“ Zde to máte, působí nám břímě. To nezní moc povzbudivě. Ale je to právě břímě slávy. Apoštol Pavel moc dobře věděl, že slovo sláva v hebrejštině v sobě obsahuje prvek toho břímě. Ovšem dobrého břímě. Že Bůh na člověka naloží něco, co je dobré. A je toho tolik, až to je jako břímě. To je totiž pravý význam slova hojnost. Hojnost znamená víc, než člověk potřebuje. Aby měl na rozdávání. A tak toto soužení, lehké soužení, nám působí nesmírně velkou, věčnou tíž nebo břímě slávy. Nesmírně velikou tíhu, daleko větší, než měl Mojžíš, věčnou, totiž tu, která nepomíjí, tíhu slávy.

Každé slovo v Bibli má svůj význam. Není tam ani jedno slovo, které by nemělo svůj přesný význam. Ne jako mluvíme my. Mnohokrát mluvíme, a nevíme co. – „Hrozně jsem se na něco těšil.“ Jak často používáme slovo hrozně, že? A špatně. Například. Jenom ukazuji na to, jak

někdy plýtváme slovy, ale Bible nikdy slovy neplýtvá. Každé slovíčko má svůj význam.

Začal bych ve Starém zákoně. Víte, že Mojžíš prosil Hospodina, aby mohl vidět Jeho slávu. (Ex 33:18-23) Když se Hospodin ukázal Mojžíšovi, píše se, že mu řekl: „Já nechám přejít všechno své dobré před tebou. Ale neuvidíš mě zepředu. Protože mě neuzří člověk, aniž by zůstal živ. Ale skryji tě v trhlině skály.“ Byla tam skála, trhlina, pravděpodobně to vypadalo jako malá jeskyně. Tam Bůh Mojžíše schoval, a řekl: „Až půjdu kolem tebe, přikryji tě svou rukou, a až tu ruku odejmu, uzříš moje záda.“ Víte, že pár hodin předtím viděl Mojžíš, Jozue a sedmdesát starších Hospodina a jedli spolu a pili. Jak je možné, že tehdy Mojžíš viděl Jeho tvář, a potom to nešlo? Protože tehdy viděli Krista. Pozor, neviděli Ježíše. Ježíš se teprve měl narodit. Ale viděli Krista. Kristus je věčný. Nemá ani počátek, ani konec. Ale neviděli Boží slávu. Nikdo nikdy Boží slávu neviděl, protože člověk toho není schopen.

Člověk není schopen uzříť Boží slávu, a přežít. To všichni starozákonní proroci věděli. Věděli, že není možné uzříť Boha a přežít. Bible říká, že slunce je pouze obrazem Hospodina, obrazem Božím, symbolem Boha. Jak člověk, který se nemůže podívat tváří v tvář na slunce, by mohl vidět Boha? Boha samého. Kdokoli by se na Něj podíval, zemřel by. Dokonce ani Mojžíš neviděl Boha zepředu. Bible říká, že když Mojžíš nakonec sestoupil z hory, svítila mu tvář. (Ex 34:29) Jinými slovy: Když mluvíme o slávě, mluvíme o něčem, co se projevuje jako světlo. Víte, že světlo je druh energie. Každé světlo musí mít svůj zdroj. Zdrojem té energie je Bůh a sláva je něco, co vyzařuje z Boha, a to potom vyzařovalo i z Mojžíše, který sešel z hory dolů. Dokonce se píše, že synové izraelští nebyli schopni hledět na slávu, kterou měl Mojžíš. Mojžíšova tvář svítila a Izraelci před ním utíkali. Báli se ho. Utíkali před slávou, kterou měl Mojžíš, natož pak, kdyby viděli Hospodina. Jinými slovy, bylo to tak strašné, že člověk nebyl schopen to snést. Dokonce i když viděli Mojžíše.

Rád bych tady přečetl jeden odstavec, který je v 2. Korintským ve třetí kapitole. Přímo v Korintským jsou celé odstavce, které mluví o Boží slávě. Takže 2. Korintským 3:7-18: „*A poněvadž přisluhování smrti, literami vyryté na deskách kamenných, bylo slavné, tak že nemohli patřiti synové Izraelští v tvář Mojžíšovu, pro slávu obličejů jeho, kteráž pomínouti měla, i kterakž by tedy ovšem přisluhování Ducha nemělo býti slavné? Nebo poněvadž přisluhování pomsty slavné bylo, mnohem' se více rozhovňuje v slávě přisluhování spravedlnosti. Nebo to, což oslaveno*

bylo, aniž oslaveno bylo v té částce, u přirovnání převýšené slávy nového přisluhování. Nebo poněvadž to pomíjející slavné bylo, mnohem více to, což zůstává, jesti' slavné. Protož majíce takovou naději, mnohé svobody užíváme, a ne jako Mojžíš, kterýž kladl zástření na tvář svou, aby nepatřili synové Izraelští k cíli té věci pomíjející. Ale ztupeni jsou smyslové jejich. Nebo až do dnešního dne to zástření v čítání Starého Zákona zůstává neodkryté; nebo skrze Krista toliko se odnímá. Protož až do dnešního dne, když se čtou knihy Mojžíšovy, zástření jest položeno na jejich srdci. Než jakž by se obrátilo ku Pánu, odňato bude zástření. Nebo Pán Duch jest, a kdež jest Duch Páně, tu' i svoboda. My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřujeme, v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.“

V podstatě celý odstavec se odkazuje na tu událost s Mojžíšem. A apoštol Pavel to tady dává do souvislosti s Kristem a říká, že je to podobenství pro dnešní čas. Chtěl bych, abyste si všimli pár věcí. Zaprvé tam, kde se mluví o slávě, se mluví o světle. Vlastně v celé Bibli se mluví o slávě jako o světle. Takže Mojžíšova tvář svítila. Další věc, které chci, abyste si všimli – sláva jeho tváře byla pomíjející, vytrácela se. Další věc – mluví se tu o Duchu Božím, o službě Ducha. Služba Ducha je tak slavná, že ve srovnání s Mojžíšem ani to, co měl Mojžíš, nebylo slavné. To se tady píše, já to jen parafrázuji. A dál ve dvanáctém verši se píše: „když tedy máme takovou naději...“ Jakou naději? Bůh říká, že sláva je naším dědictvím. Máme naději té slávy. Přečtu to ještě v jiných verších, v jiných souvislostech.

Potom se tady píše o zástěře, že se v Kristu, nebo Kristem, odstraňuje, a že se měníme všichni do téhož obrazu. Chtěl bych, abychom se podívali na to, co se vlastně s Mojžíšem stalo. Protože přesně to, co se stalo s Mojžíšem, se stane i s námi, pokud se budeme dívat jako Mojžíš. Mojžíš se díval na Boha. A tím, jak se díval na Boha, začal Boha zrcadlit, začal sám svítit. A to je úplně to stejné, o čem mluví verš osmnáct. O tom, že my všichni, s odkrytou tváří, ne jako Mojžíš měl zástěru, ale odkrytou tváří bez zástěry se můžeme dívat na Boha, respektive na Krista. A začít odrážet stejnou slávu, kterou má Kristus. To je význam verše: „Od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.“

Vím, že se v protestantských církvích často vykládá, že od slávy v slávu znamená, že ta sláva jakoby postupuje, graduje. Od menší slávy ve větší slávu a tak dále. Existuje ještě jeden výklad, kterého se držím já, který je mnohem jednodušší. Je to prostě od Boží slávy v naši slávu. Od

Jeho slávy v naši slávu, kterou budeme zrcadlit. Mluví se tady o slávě, kterou máme zrcadlit. Jenže co to vlastně sláva je?

Rád bych přečetl ještě jeden verš, který je napsaný v Janově evangeliu. Víte, že v první kapitole Jana se mluví o slovu. Že na počátku bylo slovo. Ale věřte mi nebo ne, hlavní téma té první kapitoly je život. Hlavní myšlenka celého Janova evangelia je život. Život, který je v Kristu. Celé dvě kapitoly jsou věnované jenom chlebu života. Nebo tam je napsané o tom, že kdo se znovu narodil, tak má život. A když se podíváte do první Janovy epištoly, tak to tam Jan rozvíjí. Kdo má Syna, má život. Kdo nemá Syna, nemá život. Jan tam říká, že Kristus je ten, kterého jsme se dotýkali, kterého jsme viděli vlastníma očima. On byl ten život, který byl u Otce a zjevil se nám. Znova – Jan mluví o životě, který byl u Otce. Celé se to týká života.

A teď otázka: Co je to život? Víte, že slovo život má dva významy. Život jako *bios* a život jako *zoe*. Bios a zoe jsou řecká slova. Bios znamená život jako existence. Říká se například, že někdo měl krátký život. Zoe je život jako životní energie. Víte, že každý člověk má v sobě určitou životní energii. Něco, co ho oživuje. Bible říká, že v krvi je život.¹ Tam se také myslí životní energie, která v člověku koluje, která člověka oživuje. A každý život, který na této zemi je, pochází z jednoho místa. Od Boha. Bůh je dárce života. A tady se píše, že skrze Krista povstalo úplně všechno, bez Něho nepovstalo vůbec nic. On byl Ten, který všechno stvořil. A hned vzápětí ve 4. a 5. verši se píše: „*V něm život byl, a život byl světlo lidí. A to světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.*“ Tma ho nepohltila, nezadržela. Všimněte si souvislostí. Písmo říká, že skrze Něj všechno povstalo. A vzápětí říká: „*V Něm byl život.*“ Protože z Něj vychází život. On je plný života. A proto mohl stvořit to, co je živé. Všechno to má souvislost. Všechno stvořil, protože v Něm byl život. V Něm byla obrovská, neuvěřitelná míra života, životní energie, obrovské moci, která tvoří. Tvořivá Boží moc, která všechno stvořila. Byl tak plný života, že v Něm a skrze Něj všechno bylo stvořeno. Všechno živé, všechno, co dýchá. A ten život byl světlo lidí. A to světlo ve tmě svítí,

¹ Leviticus 17:11 – „Nebo duše všelikého těla ve krvi jest, já pak oddal jsem vám ji k oltáři, k očišťování duší vašich. Nebo sama krev na duši očišťuje.“

Leviticus 17:14 – „Nebo duše všelikého těla jest krev jeho, kteráž jest v duši jeho. Protož jsem pověděl synům Izraelským: Krve žádného těla jísti nebudete, nebo duše všelikého těla jest krev jeho; kdož by koli jedl ji, vyhlazen bude.“

Pozn.: Slovo duše má také význam coby životní energie, život.

a tma ho nepohltila. A teď se dostáváme k tomu, proč to čtu. Ten život byl světlo lidí.

Mluvili jsme o tom, že sláva je světlo. Je to světlo života. Sláva je světlo života, světlo energie, světlo stvořitelské, tvořivé Boží energie, dávající život. Je to Boží energie, která je v Bohu. Která svítí, která je tak velká, že z Boha neustále prýští. A když ji člověk uvidí, tak se mu jeví jako světlo. Jako obrovské světlo, které všechno prosvěcuje, prozařuje. Všechno proniká. To je sláva. Sláva je ta Boží stvořitelská energie, tvořivá moc. Životní energie, která je v Bohu. Je to jenom jiné slovo pro život, ale pro Boží život. A na to není žádné jiné slovo dost dobré, než slovo sláva. Bůh by klidně mohl používat slovo život jako i jinde v Písmu. Ale slovo život, ačkoli samo o sobě dost velké slovo, je stále příliš malé na to, aby vyjádřilo to, jak veliký je život v Bohu. Jak velká energie, jak velká moc v Bohu je.

Člověk byl stvořen jako tvor, který je schopen tuto energii zachytit. Někde ji absorbovat. A potom ji předávat dál. Tak jako Mojžíš. Všimněte si jedné věci. Píše se o konci Mojžíšova života, že když umřel, jeho oči nezesláby. (Deut 34:7) Fyzicky byl naprosto v pořádku. On vůbec nebyl stařec. Vůbec nebyl nemocný. Nic mu nebylo. Bůh si ho vzal jenom proto, že byl neposlušný. Ne proto, že by byl nemocný.

Další věc: Všimněte si, že když Mojžíš zemřel, tak se píše, že se ďábel hádal o jeho tělo. (Juda 1:9) Proč se o něj hádal? Pamatujete si, že ďábel nemá energii od Boha. Nemůže ji získat od Boha, protože Boha odmítl. A tak hledá jinde. Například v těle Mojžíšově. Protože tělo Mojžíšovo, i když zemřel, bylo plné Boží energie. Proto se ďábel hádal o jeho tělo. On chtěl tu energii, chtěl život, který tam ještě zbyl. Ďábel nemůže získat energii nikde jinde než z člověka. Ta energie se předává krví. Pamatujete si, že Josef řekl, aby jeho kosti vzali s sebou? (Gen 50:25) V očích Izraelců totiž byly kosti jaksi poslední naděje pro člověka. Kostí reprezentují tu stránku člověka, která se nerozpadá, která zůstává i po jeho smrti. To je první věc. A druhá věc: Dnes už víme, že v kostech se tvoří krev. V morku, v kostech se tvoří krev. Pamatujete si, co se stalo, když zemřel Elizeus? Když zemřel Elizeus, tak ho pochovali do hrobu. A když potom byla válka a oni hrob vyhrabali, aby do něj dali někoho jiného, co se stalo? Ten člověk ožil! Vstal z mrtvých, když se dotkl jeho KOSTÍ!! (2Kr 13:21) Jak obrovský Boží život musel být v Elizeovi! V jeho kostech zbylo dostatek života na to, aby to vzkřísilo člověka. Jak obrovská moc musela v tom člověku být!

Boží životní energie se předává krví. A v krvi, která je z Krista, je Boží stvořitelská moc, Boží energie. V Něm byl život. A ten život On vylil. Vylil ho v krvi, kterou potom předal nám. V té krvi je život. V krvi Krista je život, který můžeme přijmout. Víte, Kristova krev není jenom symbol. Když si představujeme Jeho krev, to není jenom symbolika. Ta krev má v duchu svůj duchovní obraz. Ta tekutina se vylila na zem, rozpadla se, vrátila se do země. Jenže krev má složku, která je nesmrtelná. Nezničitelná. Ta krev v duchu skutečně stále existuje. Ona tam opravdu je. To není obraz, to není symbolika. Krev, kterou Kristus vylil, je skutečně zde. Je tady, abychom si ji mohli vzít, když na ni myslíme. A teď se dostávám k tomu klíči: když člověk myslí na Kristovu krev, je schopen si ji vírou přivlastnit. Vzít si ji. Natáhnout svoje srdce, otevřít svoje srdce Bohu a vděčně ji přijmout. Bůh ji nabízí.

Kristova krev je skutečně tady. Jenže teď se dostávám do momentu, jakým způsobem lze slávu získat. Přečteme si druhou část Korintským. Je tady další část knihy Korintským, kde se mluví o slávě. A mluví se o tom, jak můžeme slávu získat.

Druhá Korintským 4:3 - 5:4: *„Pakliť zakryté jest evangelium naše, před těmi, kteříž hynou, zakryté jest. V nichžto Bůh světa tohoto oslepil mysl, totiž v nevěrných, aby se jim nezasvítilo světlo evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží. Neboť ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána, sami pak o sobě pravíme, že jsme služebníci vaši pro Ježíše. Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, tent' jest se osvítil v srdcích našich, k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista. Mámeť pak poklad tento v nádobách hliněných, aby vyvýšenost moci byla Boží, a ne z nás. Myť se všech stran úzkost máme, ale nebýváme cele potlačeni; v divných jsme nesnadnostech, ale nebýváme v tom pohlceni; Protivenství trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale nehyneme. Vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle svém nosíme, aby i život Ježíšův na těle našem zjeven byl. Vždycky zajisté my, kteříž živi jsme, na smrt býváme vydáváni pro Ježíše, aby i život Ježíšův zjeven byl na smrtelném těle našem. A tak smrt v nás moc provodí, ale v vás život. Majíce tedy téhož ducha víry, podlé toho, jakž psáno jest: Uvěřil jsem, protož jsem mluvil, i myť věříme, protož i mluvíme, vědouce, že ten, kterýž vzkřísil Pána Ježíše, i nás skrze Ježíše vzkřísí a postaví s vámi. Nebo to všecko pro vás se děje, aby ta přehojná milost skrze díků činění od mnohých věrných rozmohla se k slávě Boží. Protož neoblevujeme, ale ačkoli zevnitřní člověk náš ruší se, však ten vnitřní obnovuje se den ode dne. Nebo toto nynější lehoučké ssoužení naše převelmi veliké věčné slávy*

břímě nám působí, když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné. Víme zajisté, že byl-li by tohoto našeho zemského přebývání stánek zbořen, stavení od Boha máme, příbytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích. Pročež i v tomto stánku vzdycháme, v příbytek náš, kterýž jest s nebe, oblečení býti žádající, jestliže však oblečení, a ne nazí nalezení budeme. Nebo kteříž jsme v tomto stánku, lkáme, jsouce obtíženi, poněvadž bychom nechtěli svlečení býti, ale přiodíni, aby pohlcena byla smrtelnost od života.“

To je dlouhá stať. A všechno, co tam je, je o slávě. Jsou v podstatě jen dva klíče, jakým způsobem získat slávu od Boha: Za prvé je to krev Kristova, to už jsem zmínil, a za druhé se musíme na slávu dívat, abychom přijali stejnost. Otázka: Není to snad víra, skrze kterou přijímáme věci? Ano, to je. Ale víra a vidění jsou synonyma. Ono to spolu souvisí, víra znamená vidět něco, co není vidět. Takže ano. Jakým způsobem ale člověk může vidět to, co viděl Mojžíš? Aby získal slávu, která byla v něm? Bůh nemá v úmyslu dát nám jenom slávu někde uvnitř, Bůh má skutečně v úmyslu dát nám i tu slávu, kterou měl Mojžíš. Tu slávu, která byla v těle. A daleko větší slávu. Nicméně dnešního dne tady není žádná hora Sinai, žádná kouřící hora, kam by Hospodin sestoupil ve své slávě a kde bychom ji mohli vidět. Vlastně bychom ani nemohli, protože Mojžíš to místo ohradil, aby tam nikdo nemohl. Jakým způsobem je možné podívat se na tu slávu dnes?

Ve verších, které jsme četli, mluví Bible o věcech, které nejsou vidět, a přesto se na ně máme dívat. Stať začíná tím, že „naše evangelium je zakryté těm, kteří hynou“. Jinými slovy, mluví se tady o očích naší mysli, kterými je potřeba se na tu slávu dívat. Takže člověk může vidět slávu a může být proměněn skrze oči svojí mysli. To je klíč! Klíč je opět naše mysl. Jak jednoduché. Vždycky v tom hledáme nějaké tajemství, nějakou jinou cestu, ale ta cesta se ukáže vždycky stejná. Bratr Roman to neustále zdůrazňuje, bratr Cecil o tom neustále mluví. Když se píše, že tu slávu vidíme jako v zrcadle, tak víte, že zrcadlo je symbolem Božího slova. A jsme opět u Božího slova. U toho, že člověk byl stvořen tak, že na co se dívá, v to se proměňuje. Musíme se svou myslí naučit dívat na Boha. To je celý klíč.

„Naše evangelium,“ říká apoštol Pavel, „je zakryté těm, kteří hynou.“ Jinými slovy, člověk musí mít zjevení. Musí se modlit za zjevení. Musí se modlit za to, aby viděl. Víte, proč ve Starém zákoně vzývali

Hospodinovo jméno? Proč s tím začali? Slovo vzývat kupodivu neznamená zívát 😊. Slovo vzývat znamená volat. Víte, že ve slovenštině se říká: „Ako sa voláš?“ Jak na tebe volají? Jak ti říkají? Jinými slovy, aby člověk mohl vzývat Hospodina, musí vědět, jak se jmenuje. Teprve tehdy na Něj může volat. Kdyby se Bůh jmenoval Franta a vy byste vzývali Frantu, ale neznali ho, tak je vám to úplně nanic. Kupodivu Bůh by se mohl jmenovat Fanda. Proč ne? Stejně nevíte, co znamená JHVH. To nikdo neví. Všichni se o tom jenom dohadují, hádají.

Říkám to proto, abychom si uvědomili, že nejde o písmenka. Nějaký člověk se může modlit k Bohu, volat k Bohu, říkat: „Bože, Ježíši!“ a já se můžu modlit vedle něj, říkat: „Bože, Ježíši!“ ale můj Ježíš je úplně jiný než jeho. Proč? Jinými slovy, pokud se modlím k Bohu, musím Boha znát. Mám totiž na mysli toho svého Boha. Když vám řeknu loď, každý si představí nějakou jinou loď. Když vám řeknu Martin Klusoň, každý z nás si představí našeho Martina Klusoně. A přitom jich běhá po světě mnohem víc a někdo by si třeba představil nějakého jiného Martina Klusoně. To znamená vzývat jméno Hospodinovo. Ti lidé nekřičeli: „JHVH! JHVH!! JHVH!!!“ Ne, nic takového nedělali. Dělali přesně to, co dělal Hospodin, když šel kolem Mojžíše. Říkal: „Hospodin, Hospodin, Bůh milosrdný, který se slitovává. Bůh, který odpouští, Bůh, který trestá. Bůh, který je světlo, láska, radost. Bůh, který je věčný. Bůh, který je svatý.“ To je vzývání jména Hospodinova.

Když si to budu opakovat, tak se mi Bůh zjeví, otevře se mi nebe. Protože Jeho jméno je spasení. Jeho jméno přináší spasení. Víte, proč ho přináší? Protože Bůh je takový, jaký je. Když si Jeho jméno dáme na mysl, tak nám to otevře nebe a Bůh k nám sestoupí. Toto je vzývání Jeho jména. Proto jsou nejlepší ty chvály, které vyprávějí o Jeho jménu, které mluví o tom, jaký Bůh je. To jsou nejlepší chvály. Všimněte si, že na nich spočívá nejvíc pomazání. Na chválách, které vysvětlují Boží charakter.

Takže kde je klíč? V mysli, v mysli člověka. Člověk byl stvořen tak, že když volá k Bohu a připomíná si Jeho jméno, tak se mu otevře nebe. Bůh sestoupí a spasí toho člověka. „Kdokoli by vzýval jméno Páně, bude spasen.“ (Sk 2:21) Vzývat jméno Páně znamená volat k Bohu, který je takový, jaký je. Kdyby se Ježíš jmenoval František, tak to vyjde úplně nastejno, pokud nebudeme znát, co znamená Jeho jméno. Jeho jméno znamená spasení. Jesus znamená Hospodin spasuje, Hospodin spasitel. Jeho charakter je: Chci vás spasit. Chci vám pomoci. Chci vás zachránit. Ale k tomu potřebuji vaši mysl. Haleluja!

Tady se mluví o tom, že Bůh tohoto světa oslepil myslí nevěřících, aby se jim nezasvítilo evangelium slávy Kristovy, který je obrazem Boha. Evangelium je to, co otvírá mysl člověka. Když přijde evangelium, tak skrze ně přijde osvícení. Evangelium, nebo cíl evangelia, je zjevit slávu Krista. Když někam přijde evangelium, tak v něm lidé musejí poznat Krista. Musí jim přijít osvícení, aby v tom poznali Krista. Protože skrze to přichází spasení. Mluví se tady o tom, že ze tmy zasvitlo světlo. A ten, který se zaskvěl v našich srdcích na osvícení poznání, nebo známosti, slávy Boží na tváři Ježíše Krista... Osvícení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista. Jinými slovy, Boží sláva byla v tváři Kristově. Jak je možné, že ji lidé neviděli? Viděli jenom někteří. Jenom někteří poznali slávu Boží, která byla v Kristu, když chodil na zemi. Evangelium má osvítit a dát poznat slávu Boží, která je ve tváři Krista.

Ten poklad máme v hliněných nádobách. Co to je za poklad? Sláva Boží. Sláva Boží, která je v hliněných nádobách, která je v nás. Kristus v nás, naděje slávy. (Kol 1:27) Je to takové semeno slávy, símě slávy, které do nás Bůh vložil. Které roste a ještě poroste. Aby svrchovanost moci byla Boží, a ne z nás. Jaká moc? Boží sláva a Boží moc je to samé. Boží stvořitelická moc, která se projevuje tím, že svítí. Aby svrchovanost moci Boží byla z Něho, a ne z nás.

Mluví se tu o tom, že smrt působí v nás, ale život ve vás. Ta sláva je schovaná v hliněných nádobách, které se souží, trápí. A přesto je ve vás život. Ať se soužíte sebevíc, trápíte sebevíc, ať už si o sobě myslíte, co chcete, ať jste na dně, jak chcete, ten poklad máte v hliněných nádobách. Vy jste hliněné nádoby, které se souží, trápí, ale máte v sobě poklad. Máte v sobě daleko víc života, než si umíte představit. Dokonce i ve chvílích, když se cítíte naprosto bez života, máte v sobě Boží stvořitelickou moc. Moc, která je schopna spasit lidi okolo vás. Máte v sobě Boží život. I když v hliněných nádobách. Ale je tam. Protože to světlo ve tmě svítí a tmy ho nepohltily. (Jan 1:5) Tma ho nemůže pohltil. To je světlo života. To je ten život, který svítí. Haleluja!

A proto máme ducha víry, podle toho, co je napsané: Uvěřil jsem i mluvil. My věříme, a proto i mluvíme. Vědouce, že ten, který vzkřísil Pána Ježíše, vzkřísí i nás. Haleluja! Vnější člověk se ruší, a ten vnitřní se obnovuje den ze dne. Nepřipadáte si tak? Jako že umíráte, každý den, pořád se něco ruší v duchu? A přesto se to obnovuje každý den, znova a neustáváte. Čím to je, že vás ďábel nemůže zabít? Kde se ve vás bere ten život, který vás vždycky znova vzkřísí? Který vás vždycky znovu

postaví na nohy, když už jste úplně na dně. Když nehledíme na věci, které se vidí, ale na věci, které se nevidí. A to je úkol pro nás. Dívat se na to, co není vidět lidskýma očima. Dívat se na to, co je neviditelné. Nikdy bych nevěřil tomu, že toto téma nás nakonec dovede k samému jádru toho, o čem mluvil bratr Jirka Kotrla. Říkal, že Boží slovo máme číst, abychom potěšili svá srdce, abychom je povzbudili a abychom je naplnili dobrými věcmi. Protože to je přesně to, co děláme v tuto chvíli. Abychom mysleli na Boží věci, a ne na lidské.

Ukončil bych verši z Kolossenským ze třetí kapitoly: *„Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí. O svrchní věci pečujte, ne o zemské. Nebo zemřeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu. Když se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávě.“*

Hledejte, myslete na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi. Když budeme myslet na věci, které jsou tady dole, tak nás to opravdu nezachrání. Mysleme na duchovní věci, na horní věci. Bratr Cecil často říkal: „Víte, já vždycky mluvím o věcech, které jsou nad vašimi hlavami, abyste neměli hlavy dole a abyste toužili po tom, co je nahoře.“ A to je věc, kterou potřebujeme dělat. Nemyslet na věci, které jsou na zemi. Jinými slovy, přemýšlejme o duchovních věcech. Copak neříkal Bůh, že když budeme hledat Jeho království, tak ostatní nám dá jakoby mimochodem? Nestalo se vám někdy, že jste celý den mysleli na Boha, a práce šla jaksi sama? Bůh vám požehnal, je to tak? Přesto se ta práce nějak stala. Dokonce ji třeba udělal někdo za vás. Neříká tím snad Bůh, že v tom má zalíbení? Když myslíme na Jeho věci, když máme mysl nahoře, a ne dole? Když ji máme v nebi? Říká se: „Má neustále hlavu v oblacích.“ Mějme ji v oblacích. Víte, někdy člověk potřebuje dojít do extrému, aby se trochu srovnal. Buďme na chvíli v extrému. Mysleme na Boha víc než na to, že žijeme tady na zemi. Já vás k tomu vyzývám. Vraťme se k tomu, že budeme myslet na Boha celý den. Možná se neumyje nádobí. Někdy člověk potřebuje překročit určité tradice, určité zvyky, které si udělal. Aby se překlopil někam jinam. Potřebuje trochu sejít ze zajeté cesty. „Kde sedí Kristus po pravici Boží. Neboť jste zemřeli. A váš život je skrytý s Kristem v Bohu.“ Myslím si, že to měl apoštol Pavel na mysli – „Nežiji už já, ale žije ve mně On.“ Byl mrtvý k věcem, které byly na zemi.